

BUĎME SVORNÍ.

STAŇKOVSKO

Krajinský týdeník.

List Národního souručenství.

Předplatné: ročně poštou K 29,-, půlletně poštou K 14.50.
Inserce levná, platí se napřed. - Kdo si ponechá dvě čísla,
stává se odběratelem. - Rukopisy se nevracejí. - Telefon č. 1.

Vychází každou sobotu.

Redakce a administrace ve Staňkově. - Pošt. spoř. 210.627.
Novinová sazba povolena ředitel. pošt a telegrafů v Praze,
č. 131.619-IIIa 1937. - Dohledací poštovní úřad Staňkov

Majitelka a vydavatelka Marie Závorková. Odpovědný redaktor Josef Žák v Staňkově. Tiskárna—Závorka—Staňkov.

Záliby.

Každý snad má nějakou zálibu a každá z nich jest jiná. Říká se tomu někdy diletantství a často se do toho slova vkládá představa nedokonalosti, povrchnosti „fušerství“; pod diletantstvím rozumí se někdy protiklad práce odborné, z povolání atd. Není to správné. Velmi často tyto diletanty a amatéry - jak se jim také někdy říká - ukazují, že dokonalosti své práce nezůstávají za odborníky. Nedávno na příklad zvítězil na mezinárodní fotografické výstavě Čech Tvrz, který znovu potvrdil vysokou úroveň naší amatérské fotografie. Před několika měsíci upozornil na sebe pozorováním nové komety český člověk, jehož životním povoláním není astronomie. Stačilo by si zajít na Petřín na lidovou hvězdárnu: kolik lidí z nejrozličnějších vrstev, dělníků i úředníků, živnostníků i studentů se tady schází. A není to u nich jen povrchní zájem. Mají nejen nadšení, ale také odborné znalosti.

Jsou to celé obory, které za svůj rozvoj děkují hodně amatérům. Je to na př. - abychom uvedli aspoň jeden z mnoha případů - rozhlas. Radioamatéři u nás a jinde byli prvními průkopníky rozhlasu. Mnohý z nich drobností v konstrukci přístroje nebo zcela novou myšlenkou přispěl k tomu, že krok na tomto poli techniky se zrychlil. Kdo zajde na výstavky radioamatérů, nebo kdo sleduje jejich odborný tisk, může se přesvědčit, že přístroj, který vyšel z rukou amatéra, by dělal čest i odborníkovi.

Jaroslav Janovský:

Jak jsem se měl na světě.

„Milý hochu,“ řekl mi jednoho rána dědeček, který ležel vedle mě, „tak se mi zdá, že už bude brzo řada na tobě. Věř mi, lidé jsou nejpodivnější zařízení, jaké jsem na světě poznal.“

Schoulil se do svého koutku a zmlkl.

Nehyl to můj dědeček, na příbuzenské svazky nejsme my zařízení. Ale byl starý, zežloutlý a velchý. Říkal, že je mu už skoro osmdesát let. Nevím, jak se rozděljuje čas, ale myslím, že to musí být hrozně dlouhá doba, protože dědeček už sotva držel pohromadě. A mnohdy se mi zdálo, že se uprostřed vyprávění neodvratně rozšype.

„Tady se jich už vystřídalo, takových, jako jsi ty,“ říkal mi, „menší, větší, lepší, horší, jak kdy. A všichni zmizeli, jen já tu ležím stále na jednom místě.“

Kdybychom listovali stránkami v dějinách velkých vynálezů, poznali bychom, že to nebyli vždy jen odborníci, kteří přišli s velkými a pronikavými vynálezy. Mnohé z nich zrodily se v hlavě těch, kteří po svém denním povolání oddali se své myšlence, která jim byla zálibou a smyslem jejich života.

Jak dobré, velké a trvalé dílo vykonali na českém venkově učitelé, faráři, lékaři a jiní tím, že vedle svého povolání měli svoji zálibu, v níž si nashromáždili mnoho zkušeností, které pak rozdávali nezištně svému okolí. Jedni pracovali v zahrádkách, ve školkách, jiní žili pro svůj včelín a učili včelařit lidi v celém okolí. A zase mnoho dokladů lidového umění bylo zachováno jen proto, že byli diletanty, kteří s láskou shromažďovali památky tvorby lidové duše. Mnoho památek bylo zachováno ve venkovských museích jen tím, že v museích pracovali po svém denním zaměstnání lidé, kteří v této činnosti našli náplň svého života. Cetná města vděčí mnohým, kteří lnuhli k minulosti města, sbírali, třídili a konservovali historické památky, nebo se starali o zkrášlení města zelení.

Dlouhou kapitolu bychom mohli věnovat divadelním ochotníkům, které záliba vede na prkna, jež znamenají svět, divadelním ochotníkům, kteří mají za sebou velkou a dobrou práci kulturní. Podobně hudebníci vděčně vzpomínají na hudební diletanty, kteří s láskou šířili zájem o dobrou hudbu.

Mnohý vědecký pracovník-odborník by dosvědčil, jak účinného pomocníka našel

„A kam zmizeli, dědečku?“ ptal jsem se zvědavě.

Pokrčil rameny.

„Bůh suď,“ řekl. „To, co slyšíš venku chodit, to je člověk. Občas to otevře tyhle dveře, vezme některého z našich druhů a zase zavře. A ten je ztracen. Člověk ho nejdříve hladí, dívá se na něj - kouše rty nebo tužku, vzdychá, pláče nebo skřípe zuby. A pak to začne. Poškrabe ti strašně tělo, někdy na obou stranách, pak tě skoro přelomí na dvě půlky, vstříčí tě do tak těsného příbytku, že tam sotva vejdeš a ještě tě zalepí.“

Cítil jsem zřetelně, jak mi přebíhá mráz po hřbetě. Chtěl jsem se dědečka ještě zeptat na to škrábání, ale v tom okamžiku se otevřely dveře našeho příbytku a já jsem se ocitl v jakési ruce, která se tak hrozně chvěla, že jsem byl celý roztrásený. A položila mě na stůl.

Teď to začne, vzpomněl jsem si na dědečka. A bylo mi všelijak.

Staňkov - město . . .

Pod tímto nadpisem přinesly některé denní i týdenní listy zprávu, ve které se uvádí, že bylo staňkovskému městskému úřadu doručeno rozhodnutí, jímž se vyhovuje žádosti Staňkova o povýšení na město. — Jsme zplnomocnění jmenovaným městským úřadem veřejnosti sdělit, že tyto zprávy jsou předčasné, neboť dotyčný úřad neobdržel dosud žádného rozhodnutí, kterým by byla žádost Staňkova splněna. Poukazujeme na naši zprávu v posledním čísle „Staňkovska“, kde sdělujeme, že zájem o povýšení Staňkova na město je v popředí zájmu nejen žadatelky, ale i nadřízených úřadů, které v nedávných dnech vyslaly do Staňkova úřední komisi, aby se tato na místě samém přesvědčila o pravosti našich odůvodnění pro povýšení Staňkova na město. Znovu podotýkáme, že záležitost tato je na dobré cestě a konečné rozhodnutí, na něž veřejnost se zájmem čeká, není již daleko.

někde na venkově v pilném pracovníku, který za léta ze záliby a lásky ke svému „koníčku“ nashromáždil mnoho zkušeností a znalostí, velkou literaturu i mnoho materiálu, takže se stal autoritou doma i v cizině.

Každý snad má nějakou zálibu, která mu přináší klid, soustředění se, doplňuje vyrovnanost a plnost lidského života a nadto může sloužit všem ostatním.

Člověk, který se nade mnou sklonil, měl krásnou tvář, bledou skoro jako já, vzdychal a vzlykal a měl veliké oči, které jakoby plavaly ve vodě. Aha, pláče, myslí jsem si. Podle dědečkova líčení jsem poznal, že je to žena. Ženy se prý rozdělují na paní a slečny. To jsem věděl. Ale jak se to pozná, to mi dědeček nikdy neřekl. Asi to nevěděl sám.

Přestal jsem však na to myslet, neboť ta paní nebo slečna počala náhle po mně škrábat nějakým ostrým nástrojem. Oh - pero. Prohnul jsem se bolestí, ale držel jsem se statečně. Občas na mě spadlo několik kapek vody z jejích očí. Byly podivně slané. A náhle zase na mě přitiskla rty, že jsem nemohl ani vydechnout. Hned nato mě však přehnula až mi zapraskalo ve všech kloubech a vstříkla mě do jakéhosi tmavého vězení. To mi potvrdilo dědečkův názor, že lidé jsou tvorové nejvyšší podivní. Pláčí, hladí tě, škrábou, líbají a hned tě skoro zlomí na dva kusy.

Úprava obcí.

Otiskujeme článek Dipl. Agr. H. Meluzína, hospod. referenta kraj. ústředí osvět. sborů v Klatovech, z propagační brožurky, již jmenované ústředí vydalo tiskem k akci na úpravu našich obcí.

Budiž naším přáním, aby se rodná naše zem skutečně stala - zemským rájem na pohled. Krajinně krásy jsou u nás velmi význačné, třebaže podnebí jest trochu drsnější a půdy jsou chudší, mělčí a ve vysokých polohách i kamenité. O těchto na pohled krásných krajinách platí známé pořekadlo horalů: „Máme u nás jen Pána Boha a ty kameny.“ Jest to záhadou samotné přírody, že obyčejně tam, kde požehnalá krásách, nepožehnalá na úrodnosti. Mírné i prudké vrchy většinou věnčené sytě zelenými lesy střídány jsou s údolím i kotlinami, v nichž jako na zeleném koberci jsou rozestety vísky, vesničky, městečka i města. Nezapomenutelnými zůstávají příjemné letní podvečery prožité v našem kraji, když poslední sluneční paprsky zlatou krásou oblévají vrchy, doliny, lesy, vesnice i města. Jest krása našeho kraje tak svérázná, jak svérázný je jeho hloubavý lid.

Věnujme trochu zřetele našim vesnicím a projdeme je se snahou o jejich lepší úpravu, zkrášlení, zpříjemnění a přihlídneme také k jejich svéráznému lidu. Je dosud náš kraj zapomínaný a zapomínaný neprávem.

Na vývoj jedince i všech obyvatel kraje nesporně velmi mocně působí dvě okolnosti rozhodujícího vlivu — dědictví po předcích a prostředí samo, v němž život ubíhá. Dědictví po předcích je tím, co dává tvar a hloubku povaze zděděné po předcházejících pokoleních a jež současně pomalu sice, ale jistě měněna jest činností vlivů, které působí na poněkud změnu okolí, v němž žijeme. Prostor je tvořen vlivem přírody a společnosti začínající rodinou a končící přes obec, kraj a národ státem. Příroda byla k nám skutečně mateřskou při rozdáva-

ni přírodních krás, ale téměř macešskou při rozdávání prostředků k živobytí. Nemáme u nás krajů, oplývající blahobytem a bohatstvím. Mocným činitelem společenským jest rodina se svým obydlím i bytem a obec svým zřízením.

Obydli samo, které je prvkem skládajícím vesnice, bývá obyčejně odleskem majetnosti, vzdělání, vyspělosti a pojmu krásy i krásna každé rodiny. Staré přísloví praví: „Třeba chudě — jen když čistě.“ Nemusí ještě zámožnost býti vodítkem v ladné úpravě obydlí a všeho toho, co s ním souvisí, tak jako chudoba nemusí býti příkazem k zanedbávání krásy, zdraví a účelnosti. Byt má býti útulný, čistý a přiměřený k potřebám rodiny. Ke vstupu nepobízí jen čistě umytá podlaha, čistota stolu, ale také několik těch květin v oknech. Obydli samo má býti stavěno pokud možno vkusně a má odpovídati prostředí vesnice. Nic nepůsobí příznivěji, než třeba prostá chaloupka krytá došky, ale čistě obilena, s květinami v oknech, s malou okrasnou zahrádkou a teplem hřejivého rodinného života ve spořádané rodině. Vzkročme-li do obce, nejprve nás zaujme schůdnost cest, výstavnost a úpravnost soukromých obydlí, úprava návsi, úprava místní školní budovy, kostela, obchodů, živnosti i hostinců. Pomalu, ale jistě ubývá neschůdných cest, přibývá výstavných domů, upravených návsi, účelně řešených školních budov, vhodných provozoven i útulných hostinců. Nemohu nevzpomenouti rozdrhaných dřevěných, věkem nachýlených, poloshnilých, došky krytých chat, které byly sice velmi vhodným námětem pro malíře, ale byly nevhodným prostředím pro rodinu, v níž mělo býti stálým hostem zdraví, dobrá nálada a příjemný odpočinek po práci. Také u nás mizí časy, kdy se v neladu na návsi mísili kohouti, slepice, kuřata, husy, housata i sem tam vesele pobíhající a chrochtající vepřík. Návěs sama bývala obyčejně křivolakou pahorkatinou, v jejichž rumišťích rostly plevele a ve společnosti právě uvedených zvířátek se válely rozpustilé a nevychované děti. Podobné poměry jest ještě

možno zahlédnouti v cikánských vesnicích, ale u nás již dávno patří minulosti. Dnes máme v mnohých případech vzorné návsi, kde i častým a milým zjevem jsou pěkně vysazená a dobře udržovaná stromořadí, neb i dokonce sady. Návěs je doporučením vesnice. Také ty tam jsou časy, kdy škola bývala nejhorší chalupou na spadnutí — dnes je škola obyčejně i nejvýstavnější budovou v obci. I místní hostince, které jsou společenským střediskem občanů, jsou výstavné, krásné, čisté a vlidné příjetí. Špinavé pelužky nenajdeme již ani na nejzaostalejších obcích. U nás venkovský lid je již dávno probuzen a má neobyčejně jemně vyvinutý smysl pro krásu i krásno.

(Dokončení příště).

Z týdne.

K uctění památky zemřelého p. Karla Grubra věnovala pozůstalá rodina dětem místního sirotčince 100 K, za něž vzdává správa ústavu srdečné díky.

Dar Národní pomoci. Okresní nemocenská pojišťovna v Domažlicích složila v redakci t. l. částku 500 K, určenou Okresnímu pomocnému výboru ve Staňkově, čímž prokazuje tato instituce pochopení pro akci, která bude sloužit převážně sociálně slabým, tedy dětem, jichž rodičové byli nebo jsou pojištěnci jmenované pojišťovny.

Dar. Pozůstalí po p. J. Berkovi, želez. zříz. v. v. z Krchlebu, věnovali k uctění jeho památky 100 K ve prospěch Národní pomoci. Upřímný dík!

Z úroků „Nadace obchodní a živnostenské komory pro učně-sirotky po nemajetných, samostatných a oprávněných živnostnících a obchodnících z obvodu plzeňské komory“ uděleny budou také letos podpory osiřelým učňům. Učňové vyhovující, přihlastež se ihned u svého příslušného společenstva živnostenského, jehož prostřednictvím dostane se zájemci dalších pokynů.

A k dovršení všeho do mě pojednou uhodila, že jsem omdlel jako špalek.

Nevím, co se pak se mnou dělo. Vzpa-matoval jsem se až zase na nějakém velikém stole. Oj, to nás tu bylo. Malí, velcí, tlustí, hubení, úhlední, čistí, špinaví, no, prostě komičtí. A zase lidé. Stáli nad námi, brali nás do rukou, třáslí s námi, hřadili, rovnali a postrkovali k jednomu, který stál na konci stolu a třáskal do nás jakýmsi podivným předmětem.

„To je poštovní razítko,“ zašeptala mi roztlomilá pohlednice, která se ocitla vedle mne. Zdálo se, že se vyzná ve světě. „Taky dostaneš. Kampak jedeš, fešáku?“

Zarděl jsem se trochu a mlčel jsem, protože jsem opravdu nevěděl, kam jedu. Nevěděl jsem vůbec, co je na mně napsáno. Neuměl jsem číst. Dědeček říkal, že je to tak dobře, protože prý bychom museli shořet studem nad tím, co si lidé na nás píšou. Pohlednice a korespondenční lístky prý to mají lepší, těch se lidé bojí. Vypadalo to tak.

Má společnice švitořila cosi o veselých svátcích a mile se usmívala. Chystal jsem se právě opřít k jejímu úsměvu a zahájit rozhovor, když jsem dostal do tváře ránu tím razítkem, až jsem vyjekl. To je to divné na světě, pomyslel jsem si. Každý tě hladí a mlátí zároveň. Jakkak to asi dělají lidé mezi sebou? Lítostivě jsem hleděl za svou pohlednicí, kterou hodili na

vedlejší hromadu. A pak mě strčili do pytle.

Nějakou dobu to se mnou hrčelo, pís-kalo a strkalo, až jsem z toho usnul. Nevím, jak dlouho jsem spal. Náhle jsem se probudil, protože do mě zase někdo praštil. Ovšem, zase člověk. Pobíhal kolem mě jako divoch.

„Sakramentský lidi,“ křičel a listoval zuřivě v nějaké tlusté knize. „Josef Kacafírek, Praha. Todle je nějaká adresa? Tady mám Kacafírků dvanáct a z toho pět Josefů. Zažádám do pense.“

„Kdo by to řek, že je tolik Kacafírků,“ prohodil smutně druhý, který stál vedle. Souhlasil jsem s ním. Ale co, myslil jsem si, aspoň si trochu odpočinu. Ale kdepak. Hodil mě do brašny a už jsme si to zase sypali do světa. Vydali jsme se hledat pana Kacafírka Josefa ve Strašnicích. — Když jsme ho našli, vzal mě nedůvěřivě do ruky, podíval se nedůvěřivě na razítko a prohlásil, že z Domažlic nikoho nezná, že tam jakživ nebyl, že mu rozhodně nepatří a aby mu dali všichni pokoj. Člověk s kulatou čepicí mě vzal a na schodech klel. Odvezli mě do Hrdlořez. Pan Kacafírek z Hrdlořez odjel neznámo kam. Výborně, zajásal jsem v duchu, teď mě aspoň nechají ležet a budou čekat, až se vrátí. Ale neznal jsem pošťáky.

Odvezli mě na Hanspalku. Tamní pan Kacafírek vloni zemřel. Chudák. Odvezli

mě do Nuslí. Tam jsem se setkal na stole s kamarádem, který prý přišel až z Moravy a byl adresován také na pana Kacafírka Josefa. Nesli jsme se tedy společně do Náplavní ulice 15, IV. poschodí.

Oh, jaká to byla sláva. Nuselský pan Kacafírek Josef byl mladý muž, který se nade mnou rozzářil, zajásal a prohlásil, že mě už netrpělivě očekává. Vtiskl měmu nosiči něco do ruky a nedočkavě mě obracel na všechny strany. Pak mě vysvobodil třesoucími se prsty z mého vězení, rozbil, hladil, obracel, vzdychal a nakonec mě přečetl.

Představil jsem si, jak mě pečlivě ulo-ží, jako byl uložen dědeček tam kdesi daleko, odkud jsem vyšel, poškrábán perem a promáčen slzami té paní nebo slečny, jak budu vyprávět svým novým druhům o světě, o lidech a vzpomínal jsem na půvabnou pohlednici, jak by to bylo krásné, kdybychom zde mohli být uloženi spolu. Ale nebylo mi souzeno dožít se vysokého věku jako dědeček.

Mladý muž Kacafírek mě položil na stůl, chvilí kolem mě běhal jako ten člověk, co chtěl do pense, mumlal něco nesrozumitelného, vzdychal a lomil rukama. Náhle ke mě přiskočil a popadnův mě zuřivě, roztrhl mě na dva kusy.

Prosím, po tom všem, co jsem prodělal. Posledním záchvěvem své papírové duše jsem si představil dědečka, jak mi říká: „Inu, lidé jsou divní.“

Okresní pomocný výbor prosí obchodníky a živnostníky ve Staňkově a okolí, aby účty za zboží, dodané na poukázky okresního pomocného výboru, předali vždy jen Městské spořitelně ve Staňkově, která jejich účty vyrovná. Poukázku je třeba k účtu přiložit. OPV dále žádá, aby na poukázky bylo vydáno jen zboží denní potřeby a nikoliv věci, bez nichž jest možno se obejít. - Děkujeme za porozumění a podporu naší práce.

Hasičským sborům na Staňkovsku oznamujeme v jejich zájmu adresu býv. župního jednatele: Fr. Tittelbach, řídící učitel v. v., Příchovice, p. Přestice.

Dnes se koná přátelský večer s programem v Lidovém domě. Pořadatelem je sportovní klub Staňkov. Po programu tanec při jazzu.

Veškeré spolky a korporace, pořádající zábavy nebo jiné výdělečné podniky, prosí Okresní pomocný výbor, aby pamatovaly určitým přiměřeným obnosem z jejich výnosu na Národní pomoc.

Výroční trh ve Staňkově, konaný v úterý tohoto týdne, potvrzoval další úpadek těchto, kdysi velkých staňkovských „jarmarků.“ Několik krámů, postavených na upravené ploše náměstí, nemohlo zdaleka poskytnouti nejen uspokojení pořadatelce trhu, obci, ani velké návštěvě lidu z okolí, kteří buďto hledané zboží zde nenalezli, nebo zvýšením cen některého zboží od koupě byli zdržováni. Dopolední dobytčí trh byl též velmi slabě obslán.

I. ples Národního souručenství na Staňkovsku je chystán na 6. ledna 1940 v obou největších staňkovských dvoranech současně - v sokolovně a v Lidovém domě. Toho dne nekonejte nikde v okolí jiných podniků!

Poradna pro matky a kojence ve Staňkově byla ve středu t. týdne po několikátýdenní přestávce znovu otevřena. Činnost poradny pokračuje v již dříve určených dnech dále: jednou za čtrnáct dní, vždy ve středu - od 3—4 hodin odpoledne v síni na radnici.

Horní Kamenice. Rodičovské sdružení v Horní Kamenici s plným uznáním a poděkováním přijalo dar 60 K od fmy Družstevní elektrárna ve Staňkově. Když taková dobrá vůle bude i u jiných firem, pak bude možno opatřit našim dětem mnoho užitečného a potřebného.

Úředně stanovené ceny brambor. Při prodeji v drobném spotřebiteli pro jedlé brambory bělomasé K 0'70 za 1 kg, pro jedlé brambory žlomasé K 0'80 za 1 kg a pro jedlé brambory míchané (bělomasé a žlomasé) K 0'75 za 1 kg. — Tyto ceny platí pro období říjen až prosinec 1939. Ceny za ledvinky, modročky, rohličky se ponechávají volnému vývoji. Bližší ustanovení obsahuje vyhláška okresního úřadu v Domažlicích č. 40.931-6. Dále se upozorňuje: ačkoliv nebyly stanoveny ceny, které smí požadovat zemědělec, že přece se rovněž tato cena dá určit, jakož i posoudit, zda jest přiměřená. Za přiměřenou cenu možno považovat cenu, kterou lze zjistit tím způsobem, že se od nejvyšší spotřebitelské ceny bělomasých, nebo žlomasých bramborů odečte jednak částka předpokládaná pro maloobchodníky a pro velkoobchodníky, jednak dopravné od pěstitele k odběrateli. Vzhledem k tomu, že jest předpokládáno pro velkoobchodníka K 16 a pro maloobchodníka K 17, nesmí cena bramborů včetně dopravného od pěstitele do místa spotřeby činit více než: u žlomasých 100 kg - 47 K, u míchaných (žlomasých a bělomasých) 100 kg - 37 K. Úřadovny hospodářské kontroly budou předražovatele přísně stíhati. Kromě toho záleží hlavně na konsumentech, aby při nákupu brambor dali pozor a zjištěné závady oznamovali okresnímu úřadu v Domažlicích.

Velocipedy ve velkém výběru - veškeré součásti a opravy. - Stálý výběr starších opravených pánských i dámských kol. **JAN MESTL, STÁNKOV.**

Kolébka - hřbitov - oltář. Narození v říjnu: 2. Josef Ježek, syn dělníka z Kamenicí Horní, 3. Václav Schejbal, syn dělníka ze Staňkova, 9. Josef Kaigl, syn dělníka z Hlohové, 22. Josef Bernklau, syn zámečnicka v Staňkově, 19. Hildegarda Maingastová, dcera dělníka v Kvičovicích, 26. Anna Krojová, dcera domkáře v Kamenici Hor., 28. Anna Fictumová, dcera dělníka v Hlohové, 30. Zdenka Hechtová, dcera řezníka ze Staňkova: úmrtí v říjnu: 3. Josef Lexa, výměnkář ze Staňkova (77 let), 6. Jan Mařík, dělník ze Staňkova (78 let), 8. Anna Steinbachová, vdova, Staňkov (69 let), 9. Barbora Bozděchová, vdova, Staňkov (61 let), 11. Barbora Trnková, vdova, Staňkov (64 let), 11. Jan Eger, sklářský děl., Staňkov (70 let), 21. Marie Ailová, vdova z Puclic (30 let), 27. Jiří Marian, soukromník, Křenovy (66 let), 27. Anna Roučková, vdova, Kamenice Hor. (85 let), 26. Marta Uldrichová, dcera hajného, Kamenice Hor. (dítě), 28. Josef Paul, soukromník, Staňkov (70 let); oddáni v srpnu: 7. Frant. Gubernát, stoj. zámečnick s A. Kaiglovou z Hlohové. 7. Frant. Křepel, tesař s Marií Procházkovou z Hlohovic, 8. Jan Smetana, majitel autodilny s Amálií Bohatou, 14. Jos. Odvody, polic. stráž. s Annou Poslední z Hlohové, 14. Karel Weis, strojní zámečnick s Růžnou Anderlovou ze Staňkova, Josef Rozporka, zámečnick, s Bož. Bittnerovou z Kvičovic, 17. Karel Votruba, pošt. úředník s Marií Šmídkhamerovou ze Staňkova, Jan Altman, strojní zámečnick s Anežkou Bečvářovou, z Hlohovic, 22. Frant. Petrásek, dělník s Annou Buřkovou ze Staňkova.

Bio SOKOL Staňkov předvádí v neděli dne 19. listopadu o půl 5. hod. odp. a v 8 hodin večer vynikající český film dle románu Karla Čapka v úpravě Karla Hašlera: „Hordubalové.“ Poutavé drama, vesnický román z hor podkarpatského lidu. - V hlavních rolích: Jaroslav Vojta, Palo Beliek, Susanne Marwille a j. Režie Mac Frič. — Dodatek: Zvukový týdeník.

Písemnictví.

Boj o detektivní čelbu. Spory o detektivní romány bývaly častým předmětem úvah odpovědných literárních a kulturních pracovníků. Nejsou dobré, tvrdili jedni a v zápětí byli poraženi klasickými díly vynikajících autorů. — Jsou dobré, řekli druzí a prohráli také přívalem braku, kterým byl knižní trh stále zaplavován. Obě strany pak přišly k názoru, že nelze detektivky zavrhnout a vyhlásit, že je nutné čelit dobrou detektivní četbou čelbě pochybné, špatné. — Proto si zaslouží pozornost veřejnosti akce nakladatelství Čin, které právě uvádí novou knihovnu s názvem Dobré Detektivky, re-

zřetně jal se je sledovati. Cítil, že v lom okamžiku vstoupila mu krev do hlavy a srdce počalo mu tlouci tak prudce, že jeho údery cítil i na spáncích, jež mu vzrušením poněkud zvlhly. Nebylo možno pochybovat! Slečna Řina lhalá. Lhalá a místo do hodiny šla na dostaveníčko s jiným.

V tomto vzrušení šel Karel z povzdálí za nimi. Vycházeli z Petřína, sestupující s jeho výšin níže a Karel sleduje je, oka s nich nespustil. Nebylo pochyb. Onen elegant s uměleckým kloboukem, jenž Řinu doprovázel a který se nyní začal důvěrně k ní chovati, naklání se k ní a bera ji za ruku, nebyl nikdo jiný, než doktor Hugon Pavík. Oděn v drahocenný kožich, v nových lakových střevících, oživených světlými kamašemi, vypadal se svými pečlivě stříženými kotletami, jako nějaký šlechtic.

Šli spolu, netušíce, že jsou pozorováni bedlivým zrakem Karlovým. Jakmile mohli, sešli z hlavní široké cesty na postranní úzkou cestičku, klikatě se vinoucí mezi křovinami, zvolna obrůstající zelení. — Zde objal Pavík Řinu a přitiskl ji k sobě. A když přešli několik kroků a stáli na odlehlejší zlíšeném místě, tu Pavík nejprve se zběžně ohlédl, Karel jen stěží uskočil včas, přivínil nikt-

ale jeho myšlenky bloudily daleko, neschopny upoutati se tentokrát ke stránkám knihy. Myslel na své dostaveníčko, těše se, že bude v prvním v lahodné řadě dalších a nikoliv na rozečtenou kapitolu, jinak velmi poutavě psanou. Proto odložil knihu a šel, ač nebyly ještě ani čtyři hodiny, na Nebozízek.

Den poněkud zvládněl a Karel doufal, že hodina, jež ho ještě dělila od schůzky, uběhne dříve, než se naděje. Svým vnitřním nepokojem a neklidem marně přemáhaným byl překvapen. Sám sebe se tázal, jaké jsou to city, jež ho poutají k Řině, zda to, co zachvívá jeho duši a nedá mu stání, ba nedopřává mu ani klidu k čelbě, jest snad nově klíčící láska, ono podivuhodné vzrušení, jež zažil již v různých obměnách několikrát. Sám si nerozuměl, snad se v jeho duši mihla skutečně láska, snad vše to byl jen pouhý přelud, okamžité vzplání, jež zítra schladne stejně rychle, jako včera vzplanulo. Chvilími však Karel uvažoval — láska! Co jest láska, než-li mšíjivý a pomíjející přelud! Srdce snadno ulpí na vhodném půvabném zjevu dívčiny jako oko na líbezném obrázku, nebo jako sluch na líbivé melodii. Tento obdiv přechází v obrazotvornost naší mysli a unášá člověka, jinak střízlivě povážlivého a roz-

Srdečně děkujeme všem, kteří našeho drahého manžela, otce, tchána a dědečka

KARLA GRUBRA

na poslední cestě doprovodili, památku jeho svou účastí a květinami uctili a nám slovy soustrastí a útechy byli oporou v době našeho největšího zármutku.

Nesmírně vděční zůstáváme P. T. duchovenstvu, Společenstvu různých živností a sboru dobrovolných hasičů ve Staňkově (městysi).

Dále patří náš dík ošetřujícímu lékaři p. Dru J. Burianovi, st. obv. lékaři v Staňkově, za obětavou a pozornou léčbu zesnulého po dobu nemoci.

Konečně děkujeme p. Václavu Fišerovi, majiteli pohřebního ústavu ve Staňkově, za vzorné vypravení pohřbu.

Ve Staňkově dne 10. listopadu 1939.

Anežka Grubrová,
rodina Roučková.

UHLÍ

z vlast. domácích dolů dodává opět za ceny konkurenční s dovozem kamkoliv

F. KREYSA, STAŇKOV

a to uhlí vzduchem prané z dolu Dobré štěstí v Dobřanech — aneb známé staré vytuňské uhlí z dolu KREYSA II ve Vytuni.

Strojní tašky bobrovky, falcovky lisované, duté cihly, klebovky, dlaždice. Veškerý cihlářský materiál osvěd. jakosti.

Odborný ženský lékař

Telefon 1202.

a porodník

MUDr. Jan Hofmann,

em. zástupce primáře porod.-gyn. odděl. v. v. nemocnice v Plzni a asistent gynaekolog. sanatoria v Praze ordinuje v Plzni, v Jungmannově tř. č. 30,

I. posch., od 9—11 hod. a od 15—do 16h.

Houslové hře

vyučuje ve Staňkově učitel hudby

Karel Lang,

žák em. řed. konservatoře E. Holého

Staňkov, Husova, budova pošty, I. patro.

umného do pošetilé říše snů a nikdy neuskutečnitelných ideálů. Vše to jest však pouhý klam, který dříve nebo později se rozplyne v šeré mlhoviny, nebo v temná oblaka, jejichž tvary se neustále mění, aby se posléze rozptýlila a rozestoupila...

V těchto myšlenkách vystupoval Vlašskou ulicí a po schodech mezi zahradami na Pelřín. Když stanul na samém vrcholu u rozhledny, rozpomenul se, že jest tomu již několik let, co vystoupil poprvé na toto nejvyšší místo v Praze, aby se pokochal výhledem na ono moře domů, ulic, uliček a náměstí, z něhož vystupovaly nesčetné věže i pyšné šlifty domů.

A přesvědčiv se pohledem na hodinky, že má ještě dosti času, zašel do vestibulu rozhledny a koupiv si vstupenku, jal se pomalu vystupovati po schodech vzhůru.

Pohled s první pavlázky jej na chvíli upoutal. Rozhlížel se všemi směry, ač rozhled do dálky byl nevelký; za Prahou vše bylo zakryto v oblacích mlhy a kouře. Jenom na stránkách petřínských bylo zřejmo, že kouzelný dech jara ovanul již zemí, že v jejím nitru rozžal touhu po novém životě. Svěží zeleň pronikla již všude, aby zanedlouho pokrýla celou zemi.

Všude vůkol se otevíralo jaro, stromová sadu na stránkách již pučelo a prudce žluté květy na keřích roztroušených po svazích oživovaly převládající zeleň veselými skvrnami.

Karel nasytiv se rozhledu sestupoval a zcela náhodou vyšel ze schodiště ještě jednou na první nižší galerii, aby odtud se rozhlédl po nejbližším okolí rozhledny. Ale jak se naklonil přes zábradlí, spatřil, že právě pod rozhlednou přechází slečna Řina, provázená nějakým velmi elegantním pánem. Nechtěl ani svému zraku uvěřiti vždyť Řina přece říkala, že v této době má hodinu u učitelky hudby a zatím...

Opatrně, aby odcházejícími nebyl spatřen, Karel ještě jednou se rozhlédl. Této opatrnosti nebylo však třeba, neboť ti, kteří právě rozhlednu míjeli a byli tudíž ke Karlovi obráceni zády, byli zabráněni v živý rozhovor a ani jim nenapadlo rozhlížeti se kolem. — Karel se díval dlouze za nimi a byl si jist, že slečnu Řinu zcela bezpečně poznal, ba i mladý muž, který ji doprovázel, oblečený podle poslední mody, a jehož obličej při prvním pohledu nerozeznal, zdál se mu býti chůzí i postavou velmi povědomý. Proto opatrně sestoupil s rozhledny a velmi obe-

Dražební vyhláška.

Dne 3. ledna 1940 o 9. hodině dopolední bude konána u podepsaného soudu v úřadovně č. 30

nucená dražba nemovitostí:

staveb. parcely č. kat. 201 s domem čp. 181 ve Staňkově (městysi), zaps. ve vl. č. 342 pozemkové knihy kat. území Staňkov městys.

Odhadní cena: 37.212.— K.

(Příslušenství není).

Nejmenší podání: 24.808.— K.

Práva, která by nedopouštěla dražby, buďtež ohlášena nejpozději při dražebním roku před počátkem dražby u soudu, jinak by již nemohla býti uplatňována k nemovitosti samé na újmu bezelstného vydražitele.

V ostatním se odkazuje na dražební vyhlášku na soudní desce.

Okresní soud v Domažlicích, odd. II.,
dne 9. listopadu 1939.

Sport.

S. K. Staňkov - Viktoria Plzeň 3:7 (1:4).

V neděli dne 12. listopadu prožíval celý staňkovský kraj svátek sportovců. — Na staňkovském hřišti hostovalo ligové mužstvo Viktorie Plzeň, které v přátelském zápase se utkalo s domácím S. K. Staňkov. Zápas hraný za slunného dne v rámci skoro 500 diváků splnil své poslání v plném světle. — Ligové mužstvo předvedlo hru hodnou své pověsti, hrálo s elánem a snahou docílití nejlepšího výsledku. — Všichni ligoví hráči dokazovali bezvadné ovládní míče, naprostou sebranost a bojovnost. Nejlepší řadou byla záloha Vlček, Bína, Císař, která byla usměrňovatelem všech akcí. V útoku střelecky vynikl Zoubek a Vališ. — Dědič v brance musel několikrát ukázati své umění a proti třem brankám byl bezmocným. — V domácím mužstvu plně uspokojil v brance Pytlík. V obraně byl lepším Hůtta. Záloha byla přetížena prací, přesto bojovala do posledka. Nejlepší byl útok; vynikl Snopek a Majer. Velkoryse soudcoval p. Rauch.

digovanou V. K. Škrachem, jíž chce čelit špatné a literárně bezcenné detektivní četbě. Prvních pět svazků knihovny Dobrých Detektivek vyjde v nejbližších dnech. Je nesporné, že i v detektivní četbě se vyskytují díla dobré literární úrovně. Bude zajímavé sledovat, jak se redakci podaří splnit úkol, který si vytkla.

Čtení pro ženy

je název nového čtrnáctidenního magacinu, který řídí známá novinářka Vlasta Síssová. Na 52 stránkách setkáte se s pěkným románem, zajímavou součástí a řadou rubrik, které ženy tolik zajímají. — Objednejte u knihkupce nebo přímo v adm. Čtení pro ženy, Praha II, Na Příkopě 14. vjk.